

Vědkyně, imunologička, prof. Anna Strunecká: Jedy v potravě. VAKCÍNY PROTI COVIDU BYL NEJHORŠÍ EXPERIMENT NA LIDSTVU

- CZ24 News | 2. července 2023

Jak žít lépe, zdravěji, až úplně nejzdravěji, je módou a heslem naší doby. Na toto téma bylo napsáno už tolik knih, že se zdá, že podle těchto knižních návodů už bychom měli být ve všech ohledech těmi nejzdravějšími lidmi snad v celé historii světa. Jenže zdá se, že to tak úplně neplatí. Svědčí o tom jak vědecké studie, tak i běžné mediální zprávy. Jen namátkou pár titulků: „Zdraví lidí se zhoršuje a není jasné proč? Zdravotní stav české populace se zhoršil až o 30 procent a na vině není jen koronavirus. Jíme nezdravě, a stravovací návyky se zhoršily až u čtvrtiny lidí“. Vybrala jsem jen tři věty, ale bylo by možné citovat ještě hodně dlouho. Proč se to děje? Na co zapomínáme? Co děláme špatně? A co děláme vlastně hůř než dříve? O tom všem, a mnohém dalším, si budu povídat s paní profesorkou Annou Struneckou. Prozradím vám, že celý svůj profesní život zasvětila oblasti fyziologie a biochemie. Působila na přírodovědecké fakultě, a přednášela na matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy. Je autorkou vysokoškolských skript, a také knih pro laickou i odbornou veřejnost. K těm nejznámějším a také nejprodávanějším patří například „Doba jedová“ a „Doba jedová a covidová“, nebo „Varovné signály očkování“, a mnoho dalších. Ještě vám prozradím, že i dnes, i když už je v důchodu, stále publikuje odborné práce.

Martina: Paní profesorko, jsem ráda, že se opět vidíme.

Anna Strunecká: Dobrý den milá Martino, a děkuji za pozvání. Velice si vážím toho, že mě zvete mezi své spolupracovníky, což jsou většinou vyhlášené autority ve svých oborech.

Martina: Jsem moc ráda, že jste pozvání přijala. Paní profesorko, já jsem tady v úvodu řekla nějaké titulky, věty, úvahy a myšlenky o tom, že podle některých studií, i podle mnohých lékařů, se zdraví u nás, i v řadě západních zemí, zhoršuje. Vnímáte to také tak, nebo jenom slyšíme trávu růst?

Anna Strunecká: Bohužel je to tak. Já jsem si myslela, když jsem začala psát své články pro laickou veřejnost, když jsem začala psát své knížky, že tím budu dávat lidem návody, jak zdravě žít, čeho se vyvarovat, nebo co na druhou stranu dělat, abychom si udrželi zdraví. Ale bohužel zjišťuji, že to lidé, vzhledem k uspěchanému životu, a vzhledem k nejrozličnějším podmínkám, nedodržují, mimo jiné také proto, že člověk ani nemůže dodržovat všechny zásady zdravého života, protože by to prostě za ten den nestihl.

Martina: A v čem si tedy myslíte, že tkví hlavní příčiny tohoto zhoršujícího se stavu? Je to jenom spěch?

Anna Strunecká: Hlavní příčiny souvisí s celkovým vývojem světa a společnosti. Toho, jakým způsobem lidé získávají potraviny, jakým způsobem se stravují. Tak třeba moji přátelé z Ameriky, například Mark Hyman, což je významná lékařská autorita, čelí tomu, že narůstá obrovské množství diabetiků. On napsal knihu, ve které lidi učí návrat k plotně, aby si uměli uvařit polévku, udělat salát, nakoupit základní potraviny, a připravit si z nich jídlo. Protože lidé jsou zvyklí brát všechno hotové, tak jak to je, aby to šlo rychle. Aby to šlo bez námahy.

Martina: Ale vysvětlíte mi jednu věc: Naše maminky, babičky – maminky už asi úplně ne, ale babičky, prababičky – trávily přípravou a opatrováním rodinného krbu, dá se říci, možná 80 procent svého veškerého času. My máme spoustu udělatek a pomocníků, nemusíme mrkvičku ani strouhat, a prostě se to hodí do robota. Tak proč tedy takový ústup z jakýchkoliv principů, které se neustále snažíte prosazovat a které se snaží prosazovat zastánci zdravějšího, přirozenějšího životního stylu? Co nám v tom tedy vlastně brání? Dalo by se říct, že máme všechny podmínky, abychom byli zdravější, než jsme, ale my jdeme zaručeně vychýlenou cestou.

Anna Strunecká: V tom to právě je, protože každá žena chce vypadat pěkně, chce vypadat dlouho mladě, nechce být unavená. Já sama například už leccos pamatuji. Ve své osmé dekádě života vím, že ani já jsem nechtěla trávit tolik času s přípravou jídla, jako moje maminka. Že jsem hledala, jak si to usnadnit, jak udělat jídlo rychleji. A vím, že spousta mých kolegyně, nebo spousta žen vůbec, nechce strouhat mrkev. Na fakultě jsme jako laboratorní objekty k laboratornímu výzkumu pěstovali hmyz, sarančata, a já jsem chtěla, aby jim moje laborantka strouhala mrkev. A ona říkala: „No, to nestrouhám ani dětem. Vždyť ani nevím, jak se mrkev strouhá.“

Ženy dnes trpí hormonální obezitou – silná stehna, velké břicho. Její příčinou je koktejl jedovatých látek v potravě a vzduchu, obezogenů, které narušují hormonální regulaci

Martina: Ubohá sarančata.

Anna Strunecká: „Přeci si nezničíš ruce.“ To je prostě otázka stylu života. Já dneska ukazuji, třeba na příkladu vzniku Alzheimerovy nemoci, vzniku civilizačních nemocí, ale i na příkladu vzniku autismu, že dítě nemá od narození šanci uniknout všem nežádoucím vlivům, které kolem nás jsou. A to není jeden vliv, nebo jestli jím polévku, piju, nebo nepiju kávu, ale je to tím, že kolem nás jsou miliony látek. Naše první populárně naučná knížka Doba jedová vyvolala tento dotaz: „A žijeme opravdu v době jedové?“ A já, jako vědec, odpovídám: „Ano.“ Biologové, biochemici, chemici, mají seznam všech látek, které kdy lidé vyrobili, poznali, zanalyzovali. Je to asi dvě stě milionů látek. To znamená, že to všechno nás obklopuje, a není v možnostech žádné vyspělé vědy, ani technologie, analyzovat, jak nám to škodí. Ale my, s profesorem Patočkou, rádi zdůrazňujeme, že na každého člověka působí koktejl těchto chemických látek, a na každého působí jinak, podle toho, jaký má doma nábytek, v jakém prostředí, nebo zaměstnání se pohybuje, jaké mají děti ve škole lavice, podlahu, a tak dále. A toto vše na člověka působí.

Já třeba mám jednu přednášku, kde širokou veřejnost informuji o hormonálních disruptorech, tedy že existují desítky látek, které se uvolňují z prostředí, které máme v kosmetice, nebo v nápojích, které pijeme, a to všechno působí na naše hormonální regulace. Podívejte se, že když se udělá hezky, a ženy se odhalují, tak vidíme spoustu nezdravě obézních mladých dívek. To za našeho mládí tenhle typ obezity – silná stehna, silné veliké břicho – tento typ obezity nebyl. My jsme byli obézní tehdy, když jsme jedli příliš mnoho, ale teď je takzvaná hormonální obezita.

Martina: A co to znamená?

Anna Strunecká: Ta je způsobena různými příčinami. Vědci dokonce některé látky, které jsou ve vnějším prostředí, nazývají i obezogeny, to znamená, že způsobují obezitu. A to jsou třeba i ftaláty z kosmetiky.

Martina: A to je vlastně to, o čem říkáte, že je to koktejl. Znamená to, že my do sebe dostaneme třeba v jídle nějakou látku, která by sama nenadělala velkou paseku...

Anna Strunecká: Ano.

Martina: Ale pak přijdete do prostředí, kde jsou například nějaké výpary, zpomalovače hoření, nebo sníte něco, kde jsou soli hliníku, a v tu chvíli to spustí nějakou reakci v těle? Ale to my nikdy nemůžeme vědět – co, s čím, u koho, a jak...

Anna Strunecká: A každé tělo je jinak citlivé, jinak nastavené. Dneska také významnou úlohu hrají, když mluvíme o obezitě, bakterie v našich střevech. Ve střevech máme miliardy bakterií, takže vlastně v našem střevě žije celý svět bakterií – mikrobiom, který má 100krát větší genetickou informaci než naše tělo. Je tam 10krát větší počet buněk, než je počet buněk našeho těla. Čili, máme v břiše celý svět bakterií, který ovládá naše tělo. Je to velice populární: Potravinoví výrobci nám doporučují jogurty, doporučují nám kdeco, abychom si tento mikrobiom pěstovali. Ale i tam to může způsobit, že je dívka, nebo žena, osoba, obézní. To není jenom tím, že se přejídá, ale že má třeba umělý koberec, případež závěsy, ze kterých se něco uvolňuje.

Hladovka pomáhá i na diabetes druhého typu, přestože se tvrdí, že cukrovkáři musí pravidelně jíst

Martina: To znamená, že mám doma třeba špatnou podlahovou krytinu, a proto tloustnu?

Anna Strunecká: Ano, to je možné.

Martina: Aha! To je skutečně překvapivá výmluva. Já se tomu teď směji trochu zoufale, protože stále této korelaci nerozumím. U nás se miliardy dolarů ročně investují do výzkumů. Miliardy se investují do farmaceutického průmyslu. A výsledkem je, že žijeme, jak žijeme: Jsme stále nemocnější, roste počet rakoviny, depresí, narůstá množství psychických nemocí, narůstá alzheimer, cukrovka, jsme stále tlustější. Tomu se říká: Pokrok nezastavíš. Co s tím, paní profesorko? To nedává logiku? Celé to vypadá jako vyvrácené z kloubů.

Anna Strunecká: Víte, problém je v tom, že jsme se od začátku mého výzkumu nesnažili najít jen jednu příčinu určité nemoci, jednu bakterii, jednu reakci. Ale farmaceutický průmysl je založen na tom, že dělá cílené léky, čili působí na jednu reakci, na jednu sloučeninu. Jenomže tělo je nesmírně složité. Existuje něco, čemu se říká „metabolická mapa“, což je souhrn všech chemických reakcí, které probíhají v lidském těle. A tyto „metabolické mapy“ visí jako plakát ve většině laboratoří. To je něco tak složitého, že to nemůže jeden lidský mozek vůbec obsáhnout, pojmut. A teďka, kdykoliv člověk chce do něčeho zasáhnout, tak to je jako když jdete kladivem na hodinky. Takže, jak má člověk řídit své zdraví? Já říkám: Do jisté míry – vaše intuice vám poví. Vaše intuice vám napoví, co vašemu tělu dělá dobře, a co mu dobře nedělá. Jenomže lidé jsou pohodlní.

Martina: Také jste řekla, že i když budeme dělat všechno možné, tak systému nežádoucímu vlivů se nemáme šanci vyhnout, jen je omezit, minimalizovat, jak to jde. Je to tak?

Anna Strunecká: Ano. Při našich řečech mě napadá jedna rada, která pomáhá třeba i v případě diabetiků, a to je hladovka. Člověku pomáhá hladovka. My žijeme v takovém přepychu, máme všeho tolik, že všechny naše frakční, regulační mechanismy, které měly z těla vylučovat to, co je tam nadbytečné, čeho je moc, které měly regulovat hormony, jsou přesycené. Jak všeho dostáváme moc, tak naše hormony ztrácí citlivost. Máme třeba hormon nasycenosti, leptin, který by měl člověku říct, když jí, že má dost. Jenomže se zjistilo, že u obézních se ztrácí citlivost na leptin, takže se říká, že tento hormon klepe na dveře, ale nikdo ho neslyší.

Proč máme dnes tolik diabetiků? Diabetes druhého typu je ztrátou citlivosti na inzulin. My jsme se naučili, že cukrovka je nedostatek inzulinu. Ale takováto původní cukrovka, která vzniká nedostatkem inzulinu, je už dnes vzácná. Dneska máme v České republice přes milion diabetiků – je to je nemoc dospělých, kterou trpí pomalu každý druhý senior – a to proto, že organismus ztrácí

citlivost na inzulin. Takže je do jisté míry nesmysl říkat těmto lidem, aby si píchali inzulin, protože ho mají dost, ale jejich tělo na něj neodpovídá.

Martina: A čím to, že tělo dospělo do stádia takového defektu?

Anna Strunecká: Čím to? Asi proto, že dostává všeho nadbytek. Existují mýty, že diabetik nesmí hladovět. Podívejte, když jedete na nějakou akci, kde je all inclusive, tak tam jste v místnosti, kde můžete sníst, co chcete, ale nesmíte nic vynášet. Ale diabetici si můžou vynášet krabičky, aby měli na pak, aby mohli jíst i v noci. Jenomže se zjistilo, že diabetikům pomáhá hladovka. Ale Americká diabetická asociace prohlašuje za nejlepší způsob, jak harmonizovat diabetes, chirurgické zmenšení žaludku.

Martina: Abychom nebyli takzvaně „rozežraní“.

Anna Strunecká: Přesně tak. Takže máte žaludek, kam se vejde jídlo, které lze vzít jenom do dlaně. Když jsem někde přednášela o diabetu, a řekla jsem, že diabetikům pomáhá hladovka, tak mě tam jedna praktická lékařka napomenula, že toto nesmím diabetikům říkat, protože diabetici musí jíst.

Přerušovaný půst lze vydržet, když člověk ví, že mu jde o zdraví

Martina: Protože jim prudce klesne cukr, takže by se jim mohl dostavit šok, a tak dále. Znamená to, že toto není pravda, nebo se to jenom musí pečlivě hlídat?

Anna Strunecká: Ukazuje se, že hladovka vlastně prospívá.

Martina: Je trochu všelékem.

Anna Strunecká: A zajímavé je, že jsem zjistila, že o diabetu, který lidé znali tisíc pět set let zpátky, někteří tehdejší lékaři, nebo učenci říkali, že diabetikům, kteří močí tak sladkou moč, že se tam sbíhají mravenci, se má dávat jíst jen tolik, aby neumřeli hlady. A my jsme k tomu dospěli až teprve po dvou tisících letech. A ještě s rezervou, protože lidé nejsou ochotni to přijmout. Nebo dneska je moderní doporučení: Jezte jen osm hodin denně. Od deseti...

Martina: Přerušované půsty.

Anna Strunecká: Ano. Takzvaný intermitentní půst. To člověk celkem vydrží, když chce. Když ví, že mu jde o zdraví, tak se naučí, že by prostě neměl jíst. Že by měl dát tělu pauzu.

Martina: Já jsem si už kolikrát všimla, že lidé, kteří zažili válečné období, kdy nebylo dostatek všeho, když přežili válečná léta, válečná generace, jsou neobyčejně zdatní, protože prostě třeba pět let žili v permanentním nedostatku. Myslíte, že to tak může být?

Anna Strunecká: To máte naprostou pravdu. Já toto také ráda konstatuji. Jenomže to je zase problém, protože byly statisíce lidí, kteří nepřežili. Kterí nepřežili koncentrák, ale fakt je, že ti, kteří přežili – my jsme také měli v příbuzenstvu jednu takovou babičku, která přežila Terezín a koncentráky, silně hladověla, a žila do 94 let – se dožili vysokého věku.

Aspartam byl původně zařazen mezi chemické bojové látky, protože poškodí organismus nepřítele

Martina: Ale pak je tady ještě jedna nástraha. A já jsem se před časem projevila také jako rozumu mdlého, protože jsem se rozhodla, že když jsem tak úspěšná, tak si koupím dietu, abych u sebe měla nějaké koktejly, nebo pudinky, a podobně – a chutnalo mi to strašně sladce. Já nemám ráda

sladkou chuť, a toto pro mě bylo téměř na hranici požitelnosti, protože to bylo strašně sladké. A tak jsem teprve poté, co jsem zaplatila horentní sumy, začala studovat složení, a zjistila jsem, že z umělých sladidel je tam tolik typů umělých sladidel a v takovém množství, že jsem si to začala hledat na internetu. A zjistila jsem, že třeba v Americe jsou dvě z nich zakázána, protože existuje několik studií, které prokazují, že toto sladidlo způsobuje třeba rakovinu močového měchýře. A já mám na polici něco za čtyři tisíce, co možná způsobuje rakovinu močového měchýře. A byly tam ještě další.

Když tady byla paní doktorka Helena Máslová, tak také vzpomínala hormonální disruptory, a říkala, že mnohdy jsou určité typy hormonů zakázány, protože se ví, že to má vliv na mužskou potenci, když se to dostává do pitné vody a podobně. A tak si říkám: Vede se mnou někdo chemickou válku? Já bych si přála, aby mě někdo chránil, aby mě chránil třeba informacemi, které nemám. Jak to funguje? Jak je možné, že si můžu za strašné peníze koupit dietu, která se skládá ze zakázaných látek? V Evropě ne, tedy. Nebo když se mi do spodní vody dostávají hormonální disruptory, které, jak říkala paní doktorka, způsobují, že děti nedokončují pubertu. Co to je?

Anna Strunecká: Víte, to je složitá problematika, ale hlavní věc je, že mnohdy to, co je na krabičkách s výživou, je záležitostí komerce. Je to záležitost komerce. A bohužel, když dostanou lidé, kteří tomu úplně nerozumí, třeba umělá sladidla... To je oblíbená kapitola v mých knížkách, kde se hodně věnuji tomu, i v našich rozhovorech jsem často podrobně vysvětlovala, v čem jsou nebezpečná. Třeba aspartam. Například se vědělo, že sacharin vyvolává rakovinu močového měchýře. Ale zaplať pán Bůh za sacharin, protože aspartam vyvolává přes 90 nejruznějších jiných nežádoucích účinků. Aspartam, když byl objeven, tak byl dokonce původně zařazen mezi bojové chemické látky, protože to poškodí organismus nepřítele: Je to sladké, a když se to nahází do pitné vody, tak to lidem nebude vadit. Jenomže pak se zase zjistilo, že to funguje příliš pomalu.

Martina: A my máme čas.

Anna Strunecká: Když ministr obrany Spojených států amerických šel do civilu, tak aspartam vyřadil ze seznamu bojových chemických látek, a založil si továrnu na výrobu aspartamu – a stal se z něj podnikatel. Dneska aspartam najdete v devíti tisících druhů potravin. A u nás ho lékaři doporučují diabetikům. Takže proti aspartamu mají námitky jenom informovaní lidé. Vy jste říkala, že cítíte, že je to nepříjemně sladké. Tak můj kamarád, Mark Hyman, vymyslel pro Američany, kteří chtějí mít všechno rychle a honem, desetidenní detox. A mně se to ohromně líbí. Je to knížka, která má asi tři sta stránek, kde popisuje, jak to nakoupí, jak si orestuje cibulku, jak uvaří polévku, že si může uvařit polévku na tři dny do lednice, nebo že zelených potravin může jíst, kolik chce, může sníst tři zelené talíře zeleniny. A potom, za deset dní, je jednou z nejdůležitějších věcí, které se odehrají, to, že se vám zcitliví chuťové pohárky na jazyku pro sladkost, takže vnímáte sladkou chuť tam, kde jste ji ještě nikdy nevnímala, třeba v mrkvi, nebo si najednou myslíte, že jablko je sladké. Když jsem to zkoušela, tak jsem zjistila, že čtvereček čokolády Milka je tak sladký, tak odporně sladký, že je to až nepoživatelné.

Martina: Já třeba nemůžu jíst řepu k masu, protože mi to chutná jako cukroví.

Anna Strunecká: Další věc, na kterou Mark Hyman upozorňuje, je to, že závislost na sladkém je jako závislost na drogách, takže nemůžete jen tak říct, že nebudu jíst sladké. To musíte udělat nějaký, aspoň desetidenní detox, abyste si odstranila závislost na sladkém.

Vakcíny proti covidu byl nejhorší experiment na lidstvu.

Vážné poškození zdraví milionů lidí. A to je nepřijatelné



Kolik nemocí máš, tolikrát jsi člověkem – to by mohl být slogan farmaceutických firem, které si díky covidu připsaly rekordní zisky za vakcíny, které nejenže neměly slibovaný účinek, ale s odstupem vycházejí najevo jejich škodlivá působení, takže podle řady studií pacienty spíše vyrábějí. To je ovšem do určité míry problém celé moderní medicíny, která se přes nepopíratelné úspěchy stala v současnosti v mnoha vyspělých zemích i jednou z nejčastějších příčin úmrtí. Podle profesorky Anny Strunecké se člověk vystavuje tolika vlivům tím, jakými věcmi se obklopuje, a co konzumuje, že spouští často nepředvídatelné řetězce příčin a následků, které ovlivňují jeho zdraví. Lékaři pak často udeří na jeden symptom, a to je jako – slovy našeho hosta – jít opravovat hodinky kladivem. Epidemie covidu byla pak jakýmsi vyvrcholením negativních trendů, které kulminovaly nejen v oblasti medicíny, ale v celé společnosti, a v mezilidských vztazích.

Martina: Paní profesorko, vy jste aktualizovali vaši úspěšnou knihu „Doba jedová“, a nazvali jste ji „Doba jedová a covidová“. A já vím, že o vás média opakovaně píší, že svými postoji provokujete odborníky, že je prostě rušíte, často jdeme proti letitým názorům lékařů, nebo expertů z potravinářského a farmaceutického průmyslu, takže se z vás postupem času skutečně stala bojovnice. Ale zažila jste někdy ve svém osobním i profesním životě něco podobného, jako byla doba covidová? Kdy cenzura dopadla i na ryze odborná stanoviska, a zavládl chaos a strategie od zdi ke zdi?

Anna Strunecká: To, čeho jsme, a byli jsme svědky v době covidu, to bylo skutečně něco nebývalého. Před tím jsme byli zvyklí, že co prokáže věda, to je důležité a správné. Hledali jsme důkazy ve vědě. Ale v době covidu, kdy se tady najednou objevila infekce, o které jsme nevěděli, co bude, a jak bude? A najednou tady byl další jev, že o tom, co se na nás řítilo, co nás potkalo, začali mluvit lidé všech profesí. Já říkám, že se doba „covidisovala“, že o covidu mohli mluvit filozofové a sociologové. Dřív třeba členové klubu Sisyfos kritizovali, proč se Strunecká vyjadřuje o očkování, když nikdy nikoho neočkovala. Ale vezměte si, že členové klubu Sisyfos, to je asi 300 osob nejrozumnějších profesí, se vyjadřují ke všemu.

A stejně tak do veřejných sdělovacích prostředků, do médií, vstupovali nejenom odborníci, ale i lidé, kteří si něco přečetli, něco zjistili, a tak dále. A najednou se začalo říkat, že se může propagovat, že

se může mluvit jenom o tom, co se oficiálně proklamuje, a zjišťovali jsme, že o věcech, které zjišťuje věda, nebo které jsou logicky správné, se mluvit nemůže. A dokonce, když by se někdo odvážil kritizovat vakcíny, které všichni očekávali a které byly ze všech stran propagovány, a někde dokonce vynucovány, tak byl označen jako bioterorista. Takže já jsem se v době covidu naučila mlčet, nevyjadřovat se, i když jsem už byla v důchodu, a teoreticky mi nic nehrozilo. Ale prostě nenesla jsem svoji kůži na trh, kde bych se hádala třeba s tvrzením ministra zdravotnictví, nebo hygieničky, případně abych se hádala s tvrzením třeba s významnou osobností, jakou byl profesor Václav Hořejší, který byl jednoznačným propagátorem očkování, a dokonce ho chtěl nařídít plošně, obecně.

Martina: Paní profesorko, vy jste řekla, že jste v době covidu trochu vyklidila pole. Ale vy jste v důchodu, a můžete si dovolit zasloužený odpočinek, přestože jak jsem říkala, stále publikujete odborné práce a stále se v těchto věcech štouráte. Ale dobře, mohla jste si dovolit ten luxus. Ale řekněte mi, udělala byste to také třeba před 30 lety? Protože velká spousta vašich kolegů, odborníků, vědců, nebo lékařů, se navzdory nelogičností nechala politiky řídit. Rozumíte tomu?

Anna Strunecká: To je právě vždycky osobní přístup. Říkáte, že už jsem v důchodu, už si to můžu dovolit. Jednak máte své jméno, tak já pořád na svém jménu nesu černou tečku, nebo dvě černé tečky, že mám Bludný balvan. A když lidé rozumně uvažují, a seznámí se s tím, tak se tomu můžou smát. Ale nezapomeňte, že mám taky širokou rodinu. Vnučka přijde na zkoušku, a tam se jí zeptají: „Máte něco společného s profesorkou Struneckou?“ Nebo jedu vlakem, a pan průvodčí mi prohlíží jízdenku a říká: „Vy jste ta paní profesorka, co píše knížky?“ Takže široká veřejnost už to zná. A jak říkám, nechci poškodit, nechci ublížit svým dětem. Dřív platilo, že to, co je vědecky prokázáno, je správné. Ale věda se vyvíjí na základě protikladu. Určitá skupina něco zjistí, jiní zase zjistí, že to tak není, vzájemně diskutují, vzájemně se to prokazuje, a tak se věda vlastně vyvíjí.

Ale to, co se zavedlo v době covidu, cenzura, netolerance, tak to nemá obdoby. A můžu vám říct, že i dneska máte vžitě, že třeba kadeřávek je zdravý, že je zdravý určitý druh potravin, a najednou mi přijde e-mailová zpráva: „Nejezte kadeřávek, nejezte jahody.“ Dneska kdekdo vyjadřuje své názory, takže máte protikladných názorů plný internet. A jak si v tom má člověk vybrat? Mám jíst jahody, nebo nemám jíst jahody?

Martina: Tak jak se v tom orientovat?

Anna Strunecká: Jak se v tom orientovat?

Dnes už víme, že vakcíny proti covidu mají spoustu nežádoucích účinků. Ale o tom si troufne napsat nějaké médium jen občas.

Martina: Máte na to odpověď, recept? Něco, čím se řídíte vy? Přece jenom odborných znalostí máte mnohem víc, než my ostatní, a tudíž my jsme vlastně odkázáni na to, co nám řekne někdo, komu věříme.

Anna Strunecká: Ano. A komu věříme? A jak si vybíráte, komu věříte?

Martina: Zejména jak si vybíráte, komu věříte. Protože jste před chvílí řekla, že jste mlčela proto, že jste svými odbornými názory nechtěla vystavovat své blízké nějaké černé tečce.

Anna Strunecká: Ano.

Martina: Takže komu tedy věřit?

Anna Strunecká: Bohužel tato situace trvá stále. Dneska už třeba víme, že proticovidové vakcíny

mají spoustu nežádoucích účinků. Ale o tom si troufne napsat sem tam nějaký časopis, nebo sem tam nějaké médium. Tady u vás to můžu povědět, ale do rozhlasu by mě pořád ještě nepozvali, abych vykládala o nežádoucích účincích proticovidových vakcín.

Martina: Ale vždyť celá armáda lékařů brání tomu, abychom o tom vůbec diskutovali. Já nevím, jaké to má nežádoucí účinky, neznám ty studie. Já si povídám s vámi, s jinými lidmi, kteří na to mají své názory, které jsou více, či méně, podložené nějakými fakty. Ale povězte mi: Lékaři přece skládají Hippokratovu přísahu, a jejich povinností je se pít po tom, co je látka, kterou píchali lidem. Ale tuším, že se říká, že jeden politik, když nevěděl, že nejsou vypnuté mikrofony, řekl: „Perte to do nich, hlava nehlava“. A oni prali. A teď je přece potřeba zjistit, jestli v tom je problém, nebo není. Já vím, že se ptám trochu naivně, ale řekněte mi, čím to je, že se lidé, ani odborníci plošně nepídí?

Anna Strunecká: Pídí, nepídí. To je právě to, jak se vyvíjí kolektivní vědomí. Přesně tohle, co říkáte, znám od mnoha lékařů, kteří takto uvažují. Doufám, že neublížím tím, že řeknu, že moje dcera, praktická lékařka, byla povinná očkovat proti covidu.

Martina: A když někdo chtěl, samozřejmě, tak...

Anna Strunecká: A ona řekne: Mami, když to ti lidé chtějí, já je musím naočkovat. Oni by mě žalovali, že je neočkují. A ona sama se nenačkovala, ale musela to tajit, že není naočkovaná, nesměla to nikde říct. A v jedné rodině se stalo, že lékařka naočkovala svého o deset let staršího manžela, a ten dostal tak těžký covid, že byl tři měsíce na jednotce intenzivní péče. A byl očkován. A ona ani dneska nemůže lidem vykládat: Podívejte, toto máte po tom, že jste se dali naočkovat.

Už nikdy se nedozvíme, kolik důchodců v domovech seniorské péče, kde byli všichni povinně naočkováni, umřelo na následky nežádoucích účinků vakcín proti covidu

Martina: A proč to nemůže vyprávět? Ještě pořád nad vámi visí Damoklův meč veřejného zostouzení?

Anna Strunecká: Ano. Pořád to není oficiálně přijato. My se nikdy nedozvíme, kolik seniorů si v domově seniorské péče – kde byli všichni povinně naočkováni – my se dodnes nedozvíme, taková statistika prostě neexistuje, kolik jich umřelo v důsledku očkování, kolik jich umřelo v důsledku toho, že se jim zhoršila civilizační nemoc, kterou v sobě měli. Kolik jich zemřelo v důsledku nežádoucích účinků vakcín?

Martina: My nemáme šanci se to dozvědět, protože čísla jsou buď zkreslena, nebo neexistují. Takže to znamená, že si z toho máme odnést: Je to skončeno, zapomeňme?

Anna Strunecká: Ale třeba i v Americe, kde mají pečlivé statistiky, taky museli, když někdo umřel, a měl covid, zaznamenat, že umřel na covid, a neumřel na svou původní nemoc, třeba na cukrovku. Takže my se to nedozvíme, nezjistíme to. Je to určitá fáze vývoje lidstva.

Martina: Paní profesorko. Máte nějaké vysvětlení na to, proč se téměř od počátku koronakrizy začalo mluvit o očkování jako o spáse, přestože se vakcína teprve oficiálně vyvíjela, ještě nebyla, a bylo naprosto upozaděno nasazování účinných léků, vymýšlení účinných kombinací léků, které tady už byly na nejrůznější druhy viróz?

Anna Strunecká: Proč bylo toto upozaděno, to nevím. Nevím, jak dalece ovládly některé komerční firmy politické zájmy. Nevím, jestli se to někdy dozvíme. Ale často jsme kritizovali právě to, že lidé s těžkým průběhem covidu jsou většinou hospitalizováni, aniž by jim byly poskytovány nějaké

způsoby terapie. Víím třeba, že ve Velké Británii byla udělána velká studie, kde zkoumali vliv aspirinu, a ukázalo se, že aspirin, starý lék, je prospěšný a pomáhá.

Martina: Ředí krev.

Anna Strunecká: Byly studie, které s oblibou ukazují, že vitamin D3 zabraňuje těžkému průběhu nemoci a že lidé, kteří dostávají dostatečně vysoké dávky vitaminu D3, mohou být propuštěni mnohem dříve, zkracuje se doba hospitalizace. Ale vitamin D3 dokonce dělal to, co nedokázala, a doposud nedokáže, žádná vakcína – dokáže zabránit šíření této nemoci. A představte si, že v době covidové, v těch dvou letech, bylo publikováno na osm set studií v impaktovaných časopisech o tom, jak vitamin D3 pomáhá. Takže najednou by lidé měli začít dostávat vitamin D3 místo vakcín. Jenomže v tu dobu prorektor Univerzity Karlovy pro vědu, původním povoláním biochemik, na konferenci o covidu prohlásil: „Nevěřte vitamínům, je to pouze komerce.“ Osm set publikací bylo publikováno. Nebo, že zinek pomáhá lidem na postcovidové syndromy. Hodně lidí má poté, co se zotavili z covidu, problémy. U mnoha lidí byla známa ztráta čichu, chuti. A Egypťané ve velké klinické studii zjistili, že k návratu toho smyslu pomáhá zinek. A zinek taky zkracuje dobu hospitalizace. Takže v době covidové jsem vyhlašovala, propagovala, to jsem si mohla dovolit, že velmi důležitý je zinek, 25 miligramů zinku denně. Doporučená denní dávka je deset, ale v době covidové dvacet pět miligramů. Naštěstí jsou na trhu tabletky, které obsahují dvacet pět miligramů zinku. Takže doporučuji, dejte si na jídelní stůl krabičku, kupte si zinek, a berte denně zinek.

Vakcíny proti covidu byl nejhorší experiment na lidstvu. Jde o vážné poškození zdraví milionů lidí. A to je nepřijatelné.

Martina: Tak, já už se asi nebudu ptát, paní profesorko, proč se tyto informace k nám dostávaly, dá se říct, pokoutně, a cestami nejrozumnějších alternativních médií, a lidí, kteří měli tu odvahu o tom mluvit. Což byl třeba Milan Calábek, a taky si za to vysloužil mnohé urážky, stejně jako potom někteří profesori, například profesor Beran, kteří propagovali isoprinosine, ivermectin, a podobně. Ale přesto, když jsme se bavili o tom, jak se mají lidé zorientovat, protože něco jiného jim říkali mnozí odborníci, něco jiného jim říkali jiní odborníci. A pak tady byla ještě politická skvadra, která měla jasno víc než nositelé Nobelovy ceny za medicínu. Tak jak tedy poznat, že tyto věci nejsou pro nás dobré? Řekněte mi: Jakou jste pro sebe vyhodnotila nejbizarnější radu, které se nám dostalo z oficiálních míst?

Anna Strunecká: Nejbizarnější?

Martina: V souvislosti s covidem. Že jste si vy sama...

Anna Strunecká: Vakcína. To pro mě bylo nejhorší. To pro mě byl experiment na lidstvu, to pro mě bylo vážné poškození zdraví milionů lidí, které neprojde bez následků. To bylo něco, co jsem nemohla přijmout.

Martina: Ale jak to víte? Ani vy jste to nemohla vědět. Tato vakcína nebyla prozkoumána, dodnes vlastně nemáme pořádné výsledky. Tak jak jste mohla vědět, že je špatně?

Anna Strunecká: Prosím vás, když víte, jak tato vakcína funguje, že vnáší do organismu genetickou informaci pro spikeový protein, který v lidském těle žádná buňka nemá. A když se tento spikeový protein musí tvořit, tak se vám vytvoří spikeový protein na buňkách vašeho těla, a ty pak najednou začnou fungovat jinak, nebo je tělo začne vnímat jako cizí vetřelce. On tento virus interaguje s takzvanými ACE receptory, abyste mohla onemocnět. A tyto ACE receptory ovládají krevní oběh. Když berete léky na snižování krevního tlaku, tak ty působí přes ACE receptory. Čili tento virus zasahuje do krevního oběhu, a když ho uměle začnete tvořit, prosím vás, tak se... Tvůrci vakcín si

mysleli, že to píchnou do svalu a že imunitní systém bude fungovat, působit, pouze na tom svalu. Ale potom spousta odborníků přes vakcíny, světových odborníků, kteří tomu rozuměli, a měli odvahu, řekli: To byla závažná chyba, které jsme se dopustili. Nenapadlo nás, že se to rozšíří po celém těle. Že to půjde do jater, do ledvin, do mozku. A teď si představte, že vlastně naprogramujete buňky lidského těla, aby na svém povrchu vytvářely nějaký protein, který tam vůbec nemá být, takže nutně leukocyty neprojdou vlasečnicemi, a nutně dochází ke srážení krve a k poruchám činnosti srdce. Na to je naprogramovaná celá populace miliónů lidí, kteří tuto vakcínu museli dostat.

Třeba v naší rodině se syn, který cestuje, a je v kontaktu s lidmi, aby mohl cestovat do zahraničí, musel dát naočkovat. A já jsem o něj měla strach, aby neměl nějaké důsledky očkování. A on, protože byl striktní vědec, který v tu dobu věřil tomu, co tvrdí světové autority, měl strach o mě, že nejsem naočkováná. Takže my jsme se o sebe takhle báli navzájem.

Ale já bych tady tedy ještě řekla, připomněla okolnosti, za jakých byla tato vakcína přijata. Představte si, že Evropská léková agentura EMA musela mít důkaz toho, že vakcína funguje. A výrobci jak od vakcíny Pfizer, tak od vakcíny Moderna prohlásili, že jejich vakcína má 90ti až 100procentní účinnost. To se tenkrát nezdálo už ani panu profesorovi Prymulovi, protože řekl, že to je dost nepravděpodobné a že tato vakcína nevyvolává takzvanou slizniční imunitu, ale že to je zajímavé.

Jenomže, jak oni k tomu dospěli? Oni odevzdali zprávu, která prý měla asi 400 stránek, kde to bylo všechno zdokumentováno. Jenomže prosím vás, oni měli skupinu 36 tisíc subjektů, kterou rozdělili na dvě části. Polovině naočkovali vakcínu, a polovině dali placebo, čili něco, v čem nebyla účinná látka. A teď se zjistilo, že za sedm dní, protože se měly dávat dvě vakcíny, tak za sedm dní po druhé dávce vakcíny ve skupině očkovaných onemocnělo sedm lidí, a v té skupině neočkovaných onemocnělo asi 130 lidí. Teď nevím přesně ta čísla. Takže naočkovali 18 tisíc osob, a z nich onemocnělo sedm. A z neočkovaných onemocnělo 130. Takže spočítali, že u očkovaných je 95procentní účinnost. A teď si běžná populace myslí, že když vás naočkují, takže 95 procent lidí tuto nemoc nedostane. Jenomže to tak vychází z těchto malých čísel. A to je zase další podvod na populaci. To je veliký podvod. A lékaři, kteří očkují, myslíte, že jdou po tom, aby sledovali původní zprávu a aby si zjišťovali tato čísla? To potom zase opublikoval jeden odvážný autor v impaktovaném časopise. Ale toto všechno se potom lidé dozvídají se zpožděním, a laická veřejnost se to nedozví vůbec.

Jak vysvětlit, tak velké selhání politiků, lékařů, a odborníků v době covidu? Byl to výraz jejich bezradnosti a neinformovanosti. Ale někteří by mě asi přesvědčili, že to bylo vědomé.

Martina: Paní profesorko, poslední otázka ke covidu: Jak si to tedy vysvětlujete? Jak si vysvětlujete, z toho, co říkáte, a z toho, co jsme zažili, selhání odborníků, selhání zdravotní veřejnosti. Jak to vnímáte?

Anna Strunecká: Upřímně řečeno, já si to snažím nevysvětlovat, protože existuje spousta odvážných, kteří mají různé názory na to, že to byl plán na snížení populace ve světě. Já si spíš myslím, že to byl prostě výraz bezradnosti politiků a lidí ve vedoucích postaveních, a i lékařů, kteří najednou čelili naprosto nečekané epidemii, kterou nazvali pandemií. Prostě, že to bylo z jejich neinformovanosti a hlouposti. Že to nedělali schválně, i když by mě asi mnozí sociologové a politologové přesvědčili, že to bylo vědomé.

Martina: Paní profesorko, opustíme covid, nebo si naběhneme ještě více. Covid nás plně myšlenkově zaměstnával dva roky, ale v okamžiku, kdy tak nějak vyvanul, se opět vynořil velký strašák, který je s námi už desítky let, a to je rakovina. Podle nejrozumnějších tvrzení, jak už jsem tady v úvodu říkala, je

mezi lidmi stále více rakoviny, stále více nádorů, zhoubných nádorů. Řekněte mi, je to tak, nebo je to proto, že máme lepší diagnostické přístroje, a odhalujeme ji dříve? Je mezi námi rakoviny skutečně více?

Anna Strunecká: Statistiky jsou po celém světě, v různých státech. A tyto statistiky na jednu stranu říkají, že tím, jak se zdokonaluje diagnostika, se řada typů rakoviny může odhalit včas. Dělá se screening u prsu, u rakoviny kolorekta, kde, když se na to přijde včas, se to může léčit, takže lidé přežívají. Většinu si zavíní lidé tím, že se tomu nevěnují.

V době covidové to bylo tak, že se tyto screeniny omezily. Lidé nechodili k lékařům, takže v době covidové naopak narostly zanedbané případy rakoviny. Ale vzhledem k tomu, co jsem říkala, co všechno nás obklopuje v našem prostředí, a že spousta těchto věcí je rakovinotvorných, tak se není co divit, že člověk nemá dost dobře v rukou nástroje, takže abyste se každý den bála, že dostanete rakovinu. Když říkám, abyste se toho každý den bála: Narazila jsem i na to, že se dneska hodně zdůrazňuje i mentální složka. Že záleží na tom, jak myslíte, a že jak se dneska velmi překotně se vyvíjí, zdokonaluje vědomí člověka, takže má člověk myslet pozitivně, a nemá vytvářet katastrofické scénáře.

Martina: A jak se vyvarovat toho, jak tady svého času o tom mluvila jedna lékařka: Že když jede v metru, tak tam vidí plakátky, že každý třetí člověk trpí kardiovaskulární chorobou. A pak přijde domů, tam zjistí, že každá pátá žena má rakovinu prsu a že třetina populace má deprese. A ona tehdy říkala: „Takže už nám jenom zbývá, abychom se začínali rozpočítávat – první, druhý, třetí.“ Jak se tohoto vyvarovat? Protože když mi někdo řekne: „Myslete pozitivně“, tak pro mě je tato informace už skoro únavná. Protože jak myslet pozitivně?

Anna Strunecká: Tak k tomu přispíváte třeba vy, nebo někteří, některé osobnosti, které jste tady jmenovala. Třeba pan profesor Beran, nebo pan Calábek, nebo tedy i já na svých přednáškách, kteří šíříme pozitivní myšlenky, a snažíme se. A i když tady toto nebezpečí je, tak jsou způsoby, jak se tomu bránit. Ale podívejte, v Americe udělali analýzu pupečnickové krve novorozenců a zjistili, že novorozenci mají těsně po narození v pupečnickové krvi 285 látek, z nichž asi 250 je karcinogenních. A to jsme si dřív mysleli, že placenta brání dětské tělo, takže v těle matky je dítě chráněno. No, a podívejte se, ono přichází na svět už takhle.

ZDROJ: Radio Universum